Ч. 30. Субота 8 (21) лютого 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Реформи в Туреччині.)

На вчерашнім засіданю палати послів по відчитаню кількох інтерпеляций, між иншими посла Шаєра в справі вибудованя мосту на ріці Вислок під Стрижевом, приступлено до дальших нарад над войсковим законом. Перший промавляв социяліст Ельдерш, виступав против мілітаризму взагалі, обговорював відносини, які мають панувати в перемискім корпусї, і заявив, що социялісти будуть голосувати против закона і взагалі против всїх инших жадань на войско. По промовах німецких послів: Морзея, ґр. Дейма і Гібера, котрі всї заявили ся за законом, забрав слово п. міністер оборони краєвої ґр. Вельзерсгаймб і заявив, що всї піднесені в дискусиї жаданя і гадки будуть предметом глубокої розваги. Що-до достави для армії, то міністер буде як найбільше підпирати інтереси дрібних продуцентів. Так само будуть увзгляднені жаданя що-до вчаснїйших відпусток для вояків, особливо для рільників і тих, що удержують родину. Тілесні кари у войску будуть о скілько можна обмежені. Закон о войскових таксах буде змінений в тім напрямі, що біднїйші будуть від неї увільнені, натомість висші такси будуть платити богатійші. Вкінци пояснив бесідник причину побільшеня континґенту рекрутів тим, що внаслїдок заведеня нових армат, являє ся конечність побільшити артилерию. По промові ческого посла Фреселя, замкнено подрібну дискусию і вибрано ґенеральнимя бесїдниками: „за“ польского посла дра Роттера, а „против“ Всенїмця Маліка. По їх промовах ухвалено цілий войсковий закон в другім і третім читаню. Засїданє скінчило ся над раном. Слїдуюче відбуде ся аж в пятницю дня 27 лютого. На дневнім порядку того засїданя стоїть перше читанє буджету і перше читанє угодових законів.

Д. 17 с. м. дістали вже всї держави, що підписали берлиньский договор, уложений Австриєю і Росиєю проєкт реформ для Македонії. За кілька днїв дійде він також до відомости султана, котрому впрочім загальні начерки проєкту мусять бути вже й так знані. Проєкт вручать султанови імовірно лише заступники Австриї і Росиї, бо спільна акция всїх держав виглядала би на обиджаюче приневолюванє султана, а сего хотять держави уникнути. Зміст проєкту мало ще знаний. З того, що доси дійшло до прилюдної відомости, виходить, що проєкт обмежає ся на дуже навіть скромних реформах адміністрацийних. Нема в нїм згадки про установленє ґубернатора чи ґенерального ґубернатора для Македонії, а жадає ся лише ґенерального інспектора. Нема також згадки, щоби тим інспектором був християнин. Головну вагу кладе проєкт на те, щоби султан не міг того інспектора відкликати або усунути коли небудь після власної вподоби, поки не мине якийсь назначений для єго урядованя час. Се жаданє виплимає імовірно з досьвіду, що ґубернаторови, котрих діяльність для управляних ними країн виходить на користь, часто стягають собі тим неласку султана і мусять уступати. Що-до реформи фінансів кладе проєкт головну вагу на те, щоби доходи кождого з трех македоньских вілєтів (Солунь, Монастир, Скопіє) ішли передовсім на користь країни, а лише надвишку доходів має відставляти ся Порті і обертати на потреби держави. Вкінци займає ся проєкт реформою жандармериї і полициї.

Заповіджені реформи в північній Альбанії почали ся, як доносять, від того, що в Скутарі установлено дві комисиї, одну для реорґанізациї жандармериї, другу для реорґанізациї полициї. Обом комисиям проводить Есад-паша. Задачею тих комисий є поусувати нездалих людий, а попринимати людий спосібних і певних. Але доси не усунено ще нікого, так що не безпідставним є побоюванє, що реформа готова скінчити ся на нічім. Комисия полицийна лише записала собі доси 10 полицийних аґентів, котрих має ся приняти; між ними є 5 магометанів, 3 католиків і 2 православних Сербів. В тім самім відношеню має бути опісля принятих ще дальших 15 аґентів. Доси полицийний відділ в Скутарі складав ся з 25 людий, між котрими єсть лиш один християнин, хоч населенє скутарского санджаку є переваж-

ДОБРИЙ ДЕНЬ, ПАНЕ!

(З француского — Жана Рішпена.)

Фердинанд Октав Брюа пробудив ся одного рана з щасливою, як єму здавало ся, гадкою.

Фердинанд-Октав Брюа був, як то в звичайнім житю говорить ся, „писателем“. Писав стихи, котрих ніхто не хотів видавати, романи, котрі єму всї часописи звертали назад „нечитавши“, штуки драматичні, котрих навіть директор підміского театрику не хотів приймати.

Мимо браку таланту, мав теоретичні погляди, і гадав, що єсть покликаний бути головою якоїсь писательскої школи, котра ширить самі „новітні“ гадки. Під „новітним“ розумів Брюа всьо, що наш теперішний сьвіт вигадав дивного, практичного в деяких річах, і дурного у всїх инших річах. Брюа був того пересьвідченя, що найвисший вже час зірвати з усїм старим, клясичним і романтичним, і сотворити з души нашої сучасної суспільности гадки, форму, і цілком нову, оріґінальну бесїду. Він говорив, що кожда епоха мала свої, лиш її питомі прикмети, і що тепер прийшла черга на наш вік.

Правду кажучи, він не дуже помиляв ся!.... На жаль, не був на стілько сильний, аби стяг своїх власних думок нести в борбі наперед, і мусів обмежити ся лише на спорах і балаканю по ріжних каварнях. Удалось єму богато малих дурниць повалити, але не мав сили побороти о много більші і шкіднїйші упередженя.

Одного дня, коли саме поставив ноги на тигрову шкіру перед своїм ліжком, зродилась в нїм гадка, за котрою він вже дуже довго глядав. Коли я кажу „зродилась“, то зле висловлюю ся, бо то лиш він гадав, що она зродилась.

Прийшов єму на гадку один заголовок.

Що мав з ним зробити? Він сам добре не знав. Але той заголовок видав ся єму дуже обіцюючий, дуже богатий і глубокий, незвичайно новітний, і містив в собі ціле столітє в простій а все таки знаменитій формі.

Той заголовок був формою, і то тим дивнїйшою, чим пустїйшою она видавала ся; то була фраза, яку можна повтаряти тисяч раз на день без довгого гляданя чогось незвичайного.

Одним словом, заголовок звучав: „Добрий день, пане!“

Брюа зробив з того сонет.

Той сонет відчитав своїм приятелям, і очевидно по відчитаню не бракло ні фільольоґічних, ні фільософічних пояснень, які мали виказати красу і вартість тої поеми.

Всї були одушевлені.

— Мусиш як найскорше випечатати, — кричали одушевлені приятелї. — Ах, для новітної поезиї буде то промощенєм нової дороги, найліпшою вказівкою.

Один завистник, що страшенно лютив ся успіхом Брюата, але умів ту свою зависть укрити, так відозвав ся до щасливого творця сонету:

— На мій погляд, гадка нашого приятеля потребує розширеня. Певне, сонет красний, але та надто коротка форма цілком єму не вистає. Подумайте над тим, друже Брюя! Таку глубоку річ, що дасть ся в так многих напрямах обговорити, не можна втиснути в чотирнайцять стишків. Величаньска гадка розбиває форму. Я, на вашім місци, любий Брюа, зробив би з того сонету драму.

Цілий кружик приятелів згодив ся поволи на гадку завистника, а в глубині души кождий тїшив ся, що сонет потребує поправки.

Брюа не зрозумів насьмішки завистника.

— Правду кажеш — скрикнув — я змолов мою ідею в замалім млині. Дякую тобі за твою критику, бо она дає менї доказ, що умієш цінити мій талант. Очивидно, мій ідеал варт більше як чотирнайцять стрічок. Зроблю з того драму в пять діях і девятьох відслонах.

І мимо удаваних протестів своїх приятелїв подер свій твір штуки на тисяч кусників.

Пять літ жив спомином того сонету. Вічно обіцював свою драму: „Добрий день, пане!“ Став майже славним з тою штукою в своїй тецї. Всї знали, що він лиш кілька яв має на-

но католицке. Записаних тепер до поліциї аґентів звільнено від знаня турецкої мови. — Скутарска жандармерия числила доси 730 людий, тепер має бути побільшена о 470 людий. До жандармериї, котра має стояти під командою Есада паші, покликано католиків з Кальметів і Робостів.

Новинки.

Львів дня 20 го лютого 1903.

— 25-літний ювилей Є. Сьв. Папи Льва XIII. Найсьвят. Отець Папа римский Лев XIII. обходить нинї 25-ті роковини вступленя на сьв. апост. престол. Весь сьвіт християньский обходить з сеї нагоди нинїшний день торжественно. З сеї нагоди ухвалила Рада міста Львова вставити до буджету 10.000 кор. на будову домів з городцями для робітників, поки-що для 10 родин і назвати ту кольонію робітничу „Волею Льва XIII“.

— Іменованя. Львівский ц. к. висший суд краєвий іменував офицïялами канцелярийними в Х. клясї ранги канцелїстів судових: Фердинанда Волянецкого в Мельници, Вільгельма Володислава Нессельтуха у Винниках, Зигмунта Тимчишина в Старій соли і Івана Ликтія в Добромили з полишенем всїх на дотепершних місцях служобних.

— Репертуар руского театру. В суботу дня 21-го лютого буде дана в рускім театрі в будинку „Кольосеум“ перший раз комедия в 4 дїях „Хозяін“ Карпенка Карого.

— Звичайні загальні збори краєвого товариства кредитового урядників і сьвященників, стоваришеня заресстрованого з обмеженою порукою у Львові, відбудуть ся в четвер дня 5 н. ст. марта 1903 о 5 год. вечером в льокали товариства (Львів, Ринок ч. 10 І. пов.) з отсим порядком дневним: 1. відчитане і принятє протоколу з попередних загальних зборів, 2. справоздане дирекциї за рік адмін. 1902. 3. справоздане комісиї контрольної. 4. внесеня ради падз. що-до роздїлу чистого зиску. 5. вибір 6 членів ради надзирачої в місце вильосованих: сов. Ат. Заячківского, о. Ал. Темницкого, Ів. Тивоновича, о. Йос. Фоліса, проф. Ром. Цеглиньского, адв. дра Мик. Шухевича (§ 32 ст.) 6. вибір 3 членів комісиї ревізийної і 1 заступника (§ 38 стат.) 7. затвердженє вибраного радою одного члена дирекциї (§ 25 ст.) Наколи би в означеним часї не зібрало ся потрібне до комплету число членів, відбудуть ся того самого дня, в тім самім льокали і з тим самим порядком дневним о 6 годинї вечером другі загальні збори, котрих рішеня будуть правосильні без огляду на число присутних членів (§ 36 ст.)

— Товариство читальня „Просьвіти“ у Винниках устроює дня 22-го н. ст. лютого 1903 р. вокально-декламацийний вечерок в честь Маркияна Шашкевича, виключно силами своїх членів. По продукциях наступлять танцї при звуках войскової музики. Початок о год. 6 вечером. Місцевих і замісцевих гостий щиро запрошує ся.

— З зелїзниці. З причини снїжної заметїли здержано загальний рух на шляху Біла чортківска-Заліщики з днем 17 с. м. аж до відкликаня.

— Чудове астрономічне явище показалось — як доносять до „Дїла“ — в понедїлок 16 с. м. о 10 годинї вечером на зьвіздистім небі над Серками середними, в рогатиньскім повітї. В східній сторонї небосклону, на границі горізонту, розлилось бліде немов мракою прислонене сьвітло ясно-рожевої краски, пригадуючи цїлком луну далекої пожежі. З середини сеї сьвітляної плями знимав ся прямо ід зенїтови вузенький, на яких десять метрів довгий стовп ясного сьвітла тої самої краски, котре в горі розсипувалось на всї боки; цїле се дивне явище робило вражіне чудової сьвітляної фонтанни. По двох минутах став стовп від долу блїднути, а чим висше до верпка прибирати ще яркійшу краску. Вкінци зібравши під вершком усї свої проміні, неначе в огнищи — зник, лишаючи по собі білу смугу на небі. По якій одній минутї повторило се явище ще раз, але вже в слабшім сьвітлї і тревало дуже коротко.

— Товариство „Труд“ у Львові (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся сезон збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівночасно поручаємо наші робітнї в виготовленю в е с і л ь н и х в и п р а в від найскромнїйших до найвиставнїйших по умірковaний цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний к у р с г а ф т і в, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з вимком недїль і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция*

— Війт дефравдантом. Перед трибуналом присяжних судиїв у Львові відбувала ся розправа против Дмитра Федуня, війта з Боратина, сокальского повіта, обжалованого о дефравдацию 1.400 К з громадскої каси. Дефравдация почала ся в 1895 роцї, т. є. від часу, коли Федунь був касиєром фонду позичкового в Боратинї. Громада позичила була перед кількадесять лїтами 40.000 К на запомоги для бідних селян. Сю позичку, затягнену в якімсь банку, перенесено в 1894 р. до Банку краєвого і сплачувано річними ратами. На рати складало ся 165 селян. Рати стягав Дмитро Федунь і вписував до книг, а опісля мав їх разом платити в кр. Банку. До помочи придано Федуневи селянина Павла Вогена, але Федунь не допустив єго до урядованя. Коли громада дізнала ся про те, зібрала ся на нараду і візвала Федуня до зложеня рахунків, але він не послухав і дальше справував уряд касиєра. Небавом Дмитро Федунь зістав війтом, то вже зовсім не зважав на жаданя селян. Тимчасом по селї говорили люди, що війт краде гроші. Сї вісти дійшли до повітової ради, котра вислала в маю 1899 люстратора до Боратина. В касї не доставало 322 К 31 сот. В осени того року люстратор найшов знову брак 200 К в касї. В виду сего повітова рада перевела точну люстрацию фондів громади Боратина і викрила обманьства. Федунь предложив підроблену посьвідку з почтового уряду, що вислав до краєвого уряду 1.400 К. Обманьство викрило ся, Федуня увязнено і тепер станув він перед судом. Обжалованого боронив адвокат др. Маєр, а пошкодовану громаду заступав адв. др. Кость Левицкий. Обжалований Федунь має 64 лїт, а звинив ся перед судом, що мало розумів ся на письмі і не міг собі дати ради з касовою книгою. Однак при слїдстві показало ся, що Федунь є цїлком і крім здефраудованих гроший пропустав ще позичку 4.000 К, яку затягнув на свою реальність.

— Огонь. В Заліщиках вибух оногди вечером, о 6-ій годинї огонь в старій божници, і при дуже сильнім вітрі розширив ся на сусїдні будинки. Згоріло загалом 13 домів, виключно жидівских. Шкода виносить около 80.000 корон а була обезпечена на 20.000 корон. Огонь зльокалізовано до кількох годин.

— Самоубийство в Новім Санчи. З моста зелїзничого на Дунайци в Новім Санчи скочив дня 15 с. м. якийсь мужчина, порядно з міска одягнений і утопив ся. Тїла самоубийника не можна було й доси віднукати, отже не знати хто був тим мужчиною.

писати, говорено, що робота іде єму гладко а добродушні люди, яких легко можна пересьвідчити і які автора нїколи в житю не бачили, розносили єго славу і богато говорили о єго ґенїю. Річ тревала трохи довго, то правда, але Боже мій, чиж альоес не цвите раз на сто літ? —

Вкінци драма була готова. Малі часописи аж кишіли від похвал. На кождий спосіб всї директори театрів будуть бити ся о честь першої вистави сеї штуки в своїх театрах. Брюа написав найславнїйший твір 19 століття!

Першими, що мали любувати ся драмою Брюата, були єго приятелї.

Але — драма не осягнула того успіху, який мав сонет. Може внаслїдок надто довгого дожиданя роблено собі за великі надії? Може зависть вселила ся в серця і голови слухачів? Може слухачі стали старшими і тому менше спосібними до одушевленя? Одним словом річ не випала так, як Брюа надїяв ся.

Але завистник вихвалював драму під не беса і ганив байдужність, з якою другі приятелї Брюата приймили той „славний твір“.

— Славно! — сказав завистник — ти дійстно сотворив щось дуже ідеального. Тут жите, рух! Ти відкрив драму будучности. Драму новітну!

Але Брюа видавав ся збентеженим.

Почав недовіряти завистникови. Чому порадив він єму тодї зробити з сонету драму? Чому сонет принято з повним одушевленєм, а драму так холодно?

— Що маєте закинути тій штуцї? — спитав приятелїв.

— Нїчого, о нїчогісенько — крикнули приятелї хором.

— Але моя драма не подобаєсь вам, я то бачу.

— Скажи, говори друже, тяж знаєш, що я глядаю у всїм насамперед правди.

— Добре! Отже я уважаю новітнє жите надто тяжким для драми. Лучають ся пригоди, з'явища, заколоти, вибухи чувства, матеріяльні і духові описи, фізіольоґічні і психольоґічні спостереженя, які тяжко віддати на сцені. Ти стрічаєш величаньскі перепони і не все добре їх оминаєш. Звідси в твоїм творі появляють ся перерви, котрі мусять доводити до того, що місцями штука незрозуміла. Мимо свого таланту не довів ти добре своєї драми до кінця. Твої особи мають неприродні прикмети характеру і конець просто незрозумілий. А мимо того, який дар спостеріганя, які глубокі думки в твоїй драмі! Яка сила, який пречудний язик! Ах, з тебе славний чоловік мимо всего — але що годї то годї — я, на твоїм місци, зробив би з драми повість.

— Так, так! Знаменито! — закричали в один голос приятелї. — Ось в чім річ! З твого „Добрий день, пане!“ мусиш зробити повість!

Позаяк всї згодили ся з тою гадкою — згодив ся остаточно з нею і Брюа і рішившись скоро та відважно, кинув свою драму в огонь і почав писати повість. Десять лїт працював над своїм твором. За той час мав більше пророків як Господь Бог. Одні славили єго ґенїй з правдивого одушевленя, другі, ті що були злобні і добре причували, що Брюа нїчого в своїм житю не докаже — розносили єго славу — бо він не міг їм бути небезпечним. Критики уживали єго імени, аби писателїв, котрих ненавидїли, побивати. Дневникарі писали з браку материялу цїлі статї про чудесну повість і оповідали всїлякі займаві подробиці з житя єї автора. Невіжи і дураки, що повтаряють всякі дурниці і сплетнї, говорили про Брюата не знаючи, длячого о нїм говорять. Він став звістний як обеліск в Парижи.

Мимо того людий почало вже нудити єго імя. Минули ся поколїня, почали процьвитати другі і відгомін єго слави пролунав поволи в шумячих филях житя. Коли мав шістьдесять лїт, люди о нїм забули. Єго імя згадувано лиш дуже рідко, а коли хто єго назвав, то говорив о нїм як о чоловіці, у котрого не всї дома. Пригадувано собі, що той чоловік хотів написати повість, котра в двайцятьох томах мала подати вірний образець нашого часу, нашого житя, нашого століття, мала она містити в собі цїле новітнє житє. Але Брюа нїколи не довів до кінця свого величаньского твору. Люди сьміяли ся, здвигали плечима, а вкінци перестали говорити.

Але як би они були сьміяли ся, колиб були причували, як Брюа в своїм старечім віцї працював!

Нещастний свою повість „Добрий день, пане!“ скінчив в 27 томах. Але коли він побачив, як єго твір страшенно розтягнув ся, не сьмів навіть по скінченю перечитати єго ще раз. Почав єго черкати. Вкінци лишило ся всего 10 томів, відтак пять, відтак два, відтак один том — але й так видав ся Брюатови твір за довгий — і він зробив з того новелю на 100 сторін.

— **Страшна пригода** лучила ся в однім з берлиньских театрів, де представляли ся два ґімнастичні артисти: Лятіно і Шілер. Они продуковали ся на драбині завішеній у висоті чотирометровій. Нараз одному з них завернула ся голова, і він впав на землю. Драбина тоді другим кінцем схилила ся нагло в долину, і другий артист спав також на землю. Оба артисти в одній хвили стратили притомність. В тій же хвили спущено куртину, а публика, гадаючи, що послїдна сцена належить до штуки артистів, сиділа спокійно, чекаючи, коли артисти встануть. Тимчасом обох нещасливих треба було відставити до шпиталю. Один з них зломив собі крижі і обірвав щось в собі, а другий потовк ся лекше.

— **Щезла без слїду.** Катерина Жуковска, замешкала при ул. Замковій ч. 3, дала знати на полїцию, що еї 13-лїтна донька Олена вийшовши оногди з дому о 4 год. по полудни, щезла без слїду. Олена есть середного росту білява, мала на собі чорний плащик, червону суконку і жовту вовічкову хустку.

— **Померли:** Омелян Левіцкий, ц. к. судовий а'юнкт на пенсиї, помер 4 с. м. в Монахові, де перебував зі своею донькою, що вчить ся малярства. Покійний мав 77 лїт, був родом з Буковини, де й вислужив 40 лїт, і належав до руских товариств.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 20 лютого. Вчера відбув ся поединок між угорским міністром гонведів ґен. Феєрварім і послом Ленделем. Поединок скінчив ся незначною раною міністра.

Константинополь 20 лютого. Султан вислав подяку до кн. Фердинанда болгарского за средства заряджені против Македонців.

Софія 20 лютого. Собранє по дводневій дискусиї ухвалило висказати правительству довіре за зарядженя видані против македоньских комітетів.

Мадрид 20 лютого. Іспаньский посол в Фезї, Кольоґан, телеґрафує, що в віддаленю 70 кільометрів від Фезу відбула ся битва, котра — як гадають — випала в користь султана.

Берлин 20 лютого. Voss. Ztg. доносить з Софії, що Борис Сарафов на чолї відділу ворохобників вдер ся до Македонії. Ворохобники добре уоружені.

Надіслане.

Тепер мав вже Фердинанд Октав Брюа вісїмдесять лїт. Полишив ся ему ще один одинокий приятель і повірник, але за те цїла честилюбивість з молодих лїт.

— Випечатай новелю — говорив приятель — присягаю, що викличе розголос. То називає ся писати по новітному!

— Нї, нї — відповідав Брюа — я еї не конче добре скоротив. Видиш, я знаю публику, знаю моє званє. Аби мати успіх, треба писати твори короткі, не треба розводнювати ся. Сто сторін за богато. Коли я був молодий, тодї володів я свобідно короткою, ясною, точною формою — говорю о моїм сонетї. Ах, колиб я лиш міг собі пригадати той мій тодїшний сонет! Але остаточно і то було за довге. Нинї сотворю щось лїпшого! Мій досьвід богато менї в тім поможе. Коби я лиш пожив ще яких десять лїт, аби найти для мого твору найкоротшу і найвідповіднїйшу форму.

І Фердинанд-Октав Брюа жив ще тих десять лїт, як собі бажав. В тім часї его новеля слово по слові скоротила ся до розміру сонету, але Брюа все ще не був вдоволений... В девятьдесятім четвертім роцї житя Брюа лежав умираючий. Его одинокий приятель стояв при его постели і в розпуцї плакав, що такий ґенїй сходить так марно зі сьвіта.

— Не плач, друже — сказав Брюа — не плач! Я умираю, але моя ідея не умре зі мною. Я подер мій перший сонет, спалив драму, спалив і двайцять сім-томову повість та й новелю кинув в огонь. Але мій найславнїйший твір лишить ся...

— Де він, де то найкрасше дїло твого житя? — крикнув приятель. — Дай менї его, дай, я видала, оно появить ся на золотї диямантовими буквами! Сьвіт зачудує ся, буде осліплений! Дай менї!

— Сонет? Який твір? — харчав умираючий старець.

— Ну, твій славний сонет! — зітхав приятель, що зі страхом почав помічувати у Брюа передсмертні судороги.

— Ах! Так... так... так... сонет... великий сонет... Був за довгий, друже! Я мусів его скоротити... я...

— Як і то знищив ти? — нарікав приятель.

— Ах, я найшов щось лїпшого. Всьо найшов... Новітне житє, спосіб, я маю его, скажу тобі... Ніякий сонет не зрівняє ся з тою формою, она коротка, друже... коротка, вистане один стишок...

Его голос став слабший, хрипкий і вкінци урвав ся.

Приятель похилив ся над умираючим, приложив ухо до его уст, хотів почути новітну форму будучности.

— Говори!... Говори!... — заохочував Брюата.

— Всьо в однім слові, всьо в однім слові... — бурмотів Брюа.

І старець зірвав ся напрасно і сїв. Его погляд виявляв найбільше одушевленє. Видко було, що він на порозї смерти мав перед очима найвисший свій ідеал. Спробовав з послїдним напруженем говорити і з его уст вийшов хрипкий, сумний і тяжкий голос: „Добрий день, пане!"

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Аптика в Королівці

поручає

В. АЛЄРГАНДА
АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцільнійших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцінені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Інсерати

(„сповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляє своїм членам на **5½%** і **1%** додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений тревало в „Днїстрі" від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР" і опроцентовує на 4%. Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника Ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єверским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускийй).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).